

Drømmen

”Hvad drømte du i nat?” spørger bedstemor, da Manu sætter sig for at spise morgenmad.

”Hvorfor?” spørger Manu. ”Jeg vågnede ved at du grinede i søvne,” svarer bedstemor. Manu ser eftertænksom ud, pludselig lyser hans ansigt op i et smil, og han begynder at fortælle:

”Jeg drømte noget underligt. Jeg var sammen med en dreng på min egen alder, og vi var i et mærkeligt land. Drengen så kinesisk ud og havde en kasket på. Han talte vist nok også kinesisk, og pludselig kunne jeg forstå, hvad han sagde. Han kunne også forstå, hvad jeg sagde på grønlandsk. Vi blev rigtig gode venner og grinede og havde det sjovt.” ”Ja, drømme kan virkelig være underlige,” siger bedstemor med et smil og nusser ham. De spiser videre.

Manu og bedstemor er i hytten, som bedstefar har bygget for mange år siden. De sidder ved bordet og nyder udsigten. Hytten ligger inde i en lille fjord, og vandet er så blankt, at man kan spejle sig i det. I dag skal de sætte ørredgarn, og Manu skal hjælpe bedstefar.

Manu er 11 år og går i skole. Når han har sommerferie, tager han tit ind til hytten med sine bedsteforældre og tager på fangst. Nogle gange er de i hytten i mange dage i træk. Manu elsker hytten og føler sig hjemme der. Så snart skoleferien starter, spørger han hvornår de skal ind til hytten. Bedstefar har levet hele sit liv som fisker og fanger, og særligt om sommeren er han altid på farten. De samler forråd til vinteren af sæsonens fangst dyr. Bedstemor har gjort rent på sygehuset i mange år, og når vejret er godt, og hun har fri fra arbejde, tager hun med bedstefar og Manu ud at sejle. Nogle gange kommer der folk fra byen forbi hytten, og bedstemors og bedstefars venner kommer på besøg. Når vejret er dårligt, bliver de og overnatter i hytten eller sover i telt.

Manu kan allerbedst lide, når gæsterne overnatter i hytten. Bedstefar og de andre mænd har altid en god fangst historie i ærmet. Selvom hytten er lille, er der altid plads til overnattende gæster. Der er ekstra madrasser og underlag i hytten, og når de er bredt

ud på gulvet, og gæsterne har lagt sig, begynder historierne.

Manu vil være fanger, når han bliver stor. Ligesom bedstefar. Derfor lytter han ivrigt til mændenes fortællinger. Når de fortæller om deres fangstoplevelser, bruger de altid hele kroppen, og det ser rigtig sejt ud, synes Manu. Men det allerbedste er, når de fortæller *qivittoq*-historier. Flere fangere har set fjeldgængere med egne øjne. Nogle af dem har været meget modige og er fulgt efter fjeldgængerne, der dog altid forsvandt sporløst.

Hytten ligger inde i en bugt, der fryser til om vinteren, så det er umuligt at komme derind. Denne vinter har været ekstra kold, og først 2. pinsedag kan Manu og hans bedsteforældre sejle ind til hytten.

Når de ankommer, vandrer de altid som noget af det første hen langs stranden for at samle ting og sager, der er flydt op på stranden. Det gør de, for at der skal være pænt og ryddeligt ved hytten.

Men denne gang har de småtravlt, for bedstemor skal på arbejde dagen efter. Bedstefar mener, at vejret slår om, og selv om aftenerne er blevet lyse, beslutter de at vente med at rydde op på stranden til næste gang. Da de skal hjemad, er det meget lavvandet, og de må være forsigtige for ikke at glide i de grønne alger på stenene. Bedstemor træder på noget og samler det op. Det er en kasket, der er helt grøn af alger. Bedstefar synes, hun skal smide den tilbage, hvor den kommer fra, men bedstemor vil undersøge den nærmere.

Inden de sætter fra land, skyller bedstemor kasketen i saltvand, og så ser hun, at der sidder et flot mærke på den. ”Jeg vasker den ordentligt, når jeg kommer hjem,” siger hun og putter den ned i bådens vandøse. Bedstefar og Manu synes ikke, det er noget at samle på, men bedstemor er hverken til at hugge eller stikke i. ”I skal få at se, når den er blevet vasket,” sagde hun.

Udflugten

Verden er forunderlig. Der er så mange forskellige lande, med forskelligt klima og forskellige planter, og også med mennesker og dyr, som er helt forskellige fra hinanden. Et af de store lande i verden med flest mennesker er Kina. Kina ligger meget langt fra Grønland, alligevel siger mange, at grønlændere og kinesere ligner hinanden.

Vi har allerede hørt, at Manu drømmer om en jævnaldrende dreng, som vist nok er kineser. Men det er ikke det hele. Nu er vi i Kina. Det er forår, og vejret er skønt. Ligesom hos os går børnene i Kina i skole.

Miu og hans skolekammerater skal sammen med deres lærere på udflugt til en stor flod, hvor de skal studere dyr og planter. Miu er enebarn ligesom mange andre kinesiske børn. Der bor så mange mennesker i Kina, at der er grænser for, hvor mange børn en familie må få. Mius fars forældre fik ellers to børn, men farens bror døde pludselig af en sygdom, længe før Miu blev født. Miu har hverken fætre eller kusiner, og derfor er hans bedsteforældre ekstra glade for ham.

Flodbredden er sumpet, og der vokser mange buske. Hist og her dukker pludselig underlige dyr op og forskrækker børnene. Luften er varm og fugtig, og børnene har gummistøvler på, fordi de skal gå rundt i sumpen. Deres lærer er god til at forklare, hvad de ser, og derfor hygger børnene sig rigtig meget.

De har alle sammen en lille rygsæk med, og i deres bæltter hænger et krus. De har ikke noget slik med, det er forbudt, og

eleverne er vant til at følge reglerne. Først da de får besked på det, holder de hvil på en bakketop med en flot udsigt og spiser deres madpakker.

Der er borde oppe på toppen. Bordene er lavet af træ med bænke, der sidder fast. Bænkenes ryglæn er udskåret med forskellige dyrefigurer, og selv om børnene er sultne, beundrer de først figurerne. De har fotoapparater med, og nu får de travlt med at tage billeder og blive fotograferet. Da lærerne beder dem om at sætte sig, skynder børnene sig at sætte sig uden at larme. Selv om de er sultne, venter de med at spise, til de får besked på det, og først når de har taget deres kasketter af. De fleste børn har kasketter på, nogle med indbyggede solbriller. Mius kasket er lidt anderledes end de andres. Den har mønstre i forskellige farver, og så sidder der en rem bagpå, som kan spændes under hagen, så kasketten sidder fast på hovedet, når det blæser. Og så sidder der et mærke af metal foran, hvor der står noget på kinesisk.

Efter maden går børnene rundt på bakketoppen. De nyder den smukke udsigt, men havet kan de ikke se. Kina er kæmpestort, og da Miu og de andre børn bor inde i landet, har de aldrig set havet. Inden de forlader stedet, hvor de har spist deres madpakker, kommer der pludselig et vindpust. Flere kasketter flyver af, og selvom børnene skynder sig at løbe efter dem, må de bare blive stående på den sumpede bred og kigge på, at kasketterne flyver ud i floden.

De fleste bekymrer sig ikke om at miste deres kasketter, men Miu er dybt ulykkelig. De andre børn kan se på ham, at der var noget i vejen og spørger ham, hvad der er galt. Det viser sig, at kasketten har tilhørt hans afdøde onkel, som har fået den i præmie for sin heldedåd som soldat. Bedstemoren har haft den liggende i mange år og har givet den til Miu med formaninger om, at han skal passe godt på den. Miu græder som pisket, og læreren prøver at trøste ham med at sige, at det havde været værre, hvis

Miu selv var blæst i floden og kommet til skade. Han lover også at fortælle Mius forældre og bedsteforældre, hvad der er sket, og at Miu ikke kunne gøre noget for at forhindre det.

Inden de tager hjem, vandrer børnene et stykke langs floden, og de er forbløffede over flodens enorme kraft. De er sikre på, at floden har taget deres kasketter, men ingen kan forestille sig, at de ender helt ude i havet.

Manu og hans venner

Da Manu og hans bedsteforældre kommer til byen og skal bære deres ting op, opdager Manu til sin ærgrelse, at bedstemor har taget øsen med fra båden, men bedstemor siger, at hun ikke har andet at have kasketten i, og at den er nem nok at tage med tilbage.

Næste dag er Manu som sædvanlig i skole. Nogle af hans kammerater har også været ude at sejle, og nogle har samlet mågeæg, mens andre bare har været ude og hygget sig med madlavning over bål. Manu fortæller om deres tur til hytten, og han glæder sig til sommerferien, når bedstemor får fri, for så skal de ind til hytten igen og være der i længere tid.

Manu plejer at besøge sine bedsteforældre hver dag. Han har både søskende og flere fætre og kusiner, men flere af dem er allerede voksne, og Manu er den eneste dreng blandt de mindre børn.

Hver tirsdag går Manu til fodbold, og bagefter går han direkte hjem til sine bedsteforældre. Hans forældre ved, at han altid er der efter fodbold og spiser hos dem.

Da han kommer ind, hænger han sin jakke op, hilser hurtigt på bedstemor, der står i køkkenet, og går ind til bedstefar i stuen. Så

kalder bedstemor på ham. Hun viser ham kasketten hun har i hånden. ”Hvis er det?” spørger Manu. ”Det er den, jeg fandt på stranden,” svarer bedstemor.

Kasketten er blevet vasket ren, og sølvmærket skinner. Manu tager den på, og den passer på en prik. ”Er den til mig?” spørger han bedstemor. ”Ja, hvem skulle ellers have den?” svarer hun.

På vej ud af døren tager Manu sin nye kasket på og kigger sig i spejlet. Bedstemor formaner ham kærligt om at passe godt på sin nye kasket med det flotte sølvmærke – den må da være noget særligt, mener hun. Kasketten var helt grøn af alger, da den blev fundet på stranden. Nu er den efter bedstemors omhyggelige vask blevet funkende ren, og det gør den bare mere speciel, at farven er falmet nogle steder.

Bedstefar kan høre, at der er noget på færde og kalder på Manu, men han har allerede taget sko på, så han spørger, om bedstefar kan komme ud til ham i stedet for. Bedstefar bliver overrasket over at se kasketten. Han er meget interesseret i sølvmærket og kigger grundigt på det. Skriften ligner kinesiske tegn, og han bemærker, at kasketten minder om gamle kinesiske krigskasketter, som han har set i en bog. Så giver han kasketten tilbage til Manu og siger, at han skal passe godt på den.

Miu genkender kasketten

Flere måneder efter at han har mistet sin kasket, tænker Miu tit på den og ærgrer sig over, at han har tabt den. En nat drømmer han, at han er i et fremmed land, med børn han aldrig har set før. Det blæser, og en flok drenge løber op i fjeldet. Pludselig ser han en dreng med en kasket magen til hans egen. Drengen er fornuftig og har fastgjort remmen under hagen, så den ikke flyver væk. Mens de andre drenge en gang imellem må holde deres huer fast med hånden, løber Manu op ad fjeldet uden bekymringer.

Miu bliver urolig i søvne, for det er jo hans elskede kasket. Han begynder at følge efter børnene, men han er ikke vant til at gå på fjeld, så han sækker hurtigt bagud. Da børnene når op på toppen af

fjeldet, breder de deres jakker ud og forsøger at gå imod vinden. Miu sidder og betragter børnene på afstand, og så får han den idé at forsøge at tage kasketten fra drengen. Men lige som han når op på toppen, begynder drengene at løbe ned ad fjeldet, og Miu når ikke at få fat i sin kasket.

”Miu, hvad er der?” Han vågner ved, at hans mor rusker ham blidt i armen. Hun er gået ind til ham, fordi hun kunne høre ham græde i søvne. Da hun opdager, at det ikke er alvorligt, går hun tilbage i seng. Miu forsøger at falde i søvn igen, men det er umuligt. Hans drøm er så virkelig og mærkelig. Til sidst lister han ind til sine forældres seng og lægger sig ved siden af sin mor, og først der falder han i søvn. Da familien spiser morgenmad næste dag, snakker de om Mius drøm, og hans forældre siger, at han ikke skal ærgre sig så meget over sin kasket. Floden kan have bragt den vidt omkring.

I Mius klasse er der hver uge en elev, der fremlægger et emne, som klassen skal diskutere. Da det bliver Mius tur, fortæller han om sin drøm under overskriften ”De store floders kraft.” Emnet er meget bredt, og eleverne snakker om mange forskellige ting. Et af børnene fortæller, at han har hørt historier om mennesker, der er blevet taget af floden og er druknet. Men ingen af børnene har tænkt over, at ting, der bliver taget af floden, kan havne helt ude i havet. Det forklarer deres lærer dem så. Nogle af børnene fniser ved tanken om, at deres kasketter kan være havnet ude i det store hav, men så ringer det ud, og de har fri.

Mius drøm spreder sig hurtigt ude i de andre børns hjem. I Kina får forældrene nemlig hver uge en meddelelse fra skolen om, hvad deres børn har beskæftiget sig med, så de kan følge godt med i, hvad børnene lærer.

